

DZIEKANI WYDZIAŁU ELEKTRYCZNEGO W OKRESIE 50-LECIA UCZELNI

prof. Kazimierz Idaszewski	1945
prof. Wacław Günther	1945-1946
prof. Stanisław Fryze	1946-1948
prof. Zygmunt Gogolewski	1948-1952
prof. Zbigniew Jasicki	1952-1954
prof. Antoni Plamitzer	1954-1955
prof. Tadeusz Zagajewski	1955-1956
prof. Edmund Piotrowski	1956-1958
prof. Edmund Romer	1958-1960
prof. Mieczysław Pluciński	1960-1968
prof. Zygmunt Nowomiejski	1968-1973 i 1982-1985
prof. Aleksander Szendzielorz	1973-1979
prof. Brunon Szadkowski	1979-1981
prof. Władysław Mizia	1981-1982 i 1985-1990
prof. Tadeusz Glinka	1990-

Profesor Kazimierz IDASZEWSKI
Dziekan w roku 1945

Został powołany na pierwszego dziekana Wydziału Elektrycznego Politechniki Śląskiej. Funkcję swoją objął w Krakowie w chwili powołania Politechniki Śląskiej. Funkcję tę pełnił przez pół roku, gdyż już w lipcu 1945 r. przeszedł do Wrocławia, gdzie organizował Wydział Elektromechaniczny Politechniki Wrocławskiej.

Prof. Kazimierz Idaszewski urodził się w 1878 r. w Nochowie (woj. poznańskie). W 1903 r. uzyskał dyplom inżyniera elektryka i rozpoczął pracę w Szkole Politechnicznej we Lwowie. W roku 1904 obronił pracę doktorską na Politechnice w Brunshwiku i podjął pracę w koncernie Siemens-Schuckert w Berlinie. W roku 1920 wrócił do kraju i otrzymał nominację na profesora nadzwyczajnego, a w 1924 profesora zwyczajnego na Politechnice Lwowskiej. Na Politechnice Lwowskiej prof. K. Idaszewski kierował Katedrą Pomiarów Elektrycznych, a później Katedrą Maszyn Elektrycznych. W latach II wojny światowej pracował niezmiennie na tym samym stanowisku do 1944 r. W roku 1944 przeniósł się do Krakowa, w 1945 do Gliwic, a następnie do Wrocławia.

Zmarł we Wrocławiu 14 stycznia 1953 r.

Profesor Wacław GÜNTHER
Dziekan w latach 1945-1946

Prof. Wacław Günther urodził się 5 lipca 1884 r. w Siedlcach. Ukończył Wydział Budowy Maszyn Szkoły Politechnicznej we Lwowie, uzyskując dyplom inżyniera mechanika. Dalsze studia kontynuował w Liège w Belgii, zdobywając w 1912 r. dyplom inżyniera elektryka. W roku 1911 pracuje w Szkole Politechnicznej we Lwowie jako asystent, a od 1913 r. jako adiunkt. W roku 1917 prowadzi wykłady z teorii maszyn elektrycznych na Politechnice Warszawskiej. W 1918 r. przechodzi do pracy w Instytucie Wojskowo-Technicznym, pełniąc jednocześnie funkcję adiunkta Katedry Miernictwa Elektrycznego Politechniki Warszawskiej. Od roku 1929 pracuje w przemyśle. W 1940 r. ponownie podejmuje pracę na Politechnice War-

szawskiej uruchomionej jako Staatliche Technische Fachkurse. W 1945 r. przenosi się do Gliwic na stanowisko profesora kontraktowego Politechniki Śląskiej. W 1946 r. wyjeżdża do Wrocławia, gdzie obejmuje stanowisko profesora zwyczajnego w Katedrze Elektrotechniki Ogólnej.

Zmarł 9 lipca 1953 r.

Profesor Stanisław FRYZE
Dziekan w latach 1946-1948

Prof. Stanisław Fryze urodził się 1 grudnia 1885 r. w Krakowie. W roku 1911 wstąpił na Oddział Elektrotechniczny przy Wydziale Mechanicznym Szkoły Politechnicznej we Lwowie. Pierwsza wojna światowa i czynny udział w niej prof. S. Fryzego były powodem, że dyplom inżyniera otrzymał dopiero w 1917 roku. W roku 1923 otrzymał dyplom doktora nauk technicznych za pracę pt. "Nowa teoria ogólnego obwodu elektrycznego". Był to pierwszy w Polsce doktorat z nauk elektrycznych. W roku 1925 obejmuje Katedrę Elektrotechniki Ogólnej na Politechnice Lwowskiej, gdzie pracuje do końca wojny. W styczniu 1945 roku został aresztowany przez NKWD i wywieziony do Donbasu, jesienią 1945 roku wrócił do Lwowa, a w czerwcu 1946 r.

przyjechał do Gliwic. Na Politechnice Śląskiej objął Katedrę Podstaw Elektrotechniki, którą kierował do 1960 r., to jest do przejścia na emeryturę. W 1952 r. został powołany na członka tytularnego, a w 1957 r. członka rzeczywistego Polskiej Akademii Nauk.

Zmarł 3 marca 1964 r. w Gliwicach.

Szczegółowy życiorys prof. S. Fryzego i bibliografia Jego prac są zamieszczone w Zeszytach Naukowym serii ELEKTRYKA nr 100 z 1985 r.

Profesor Zygmunt GOGOLEWSKI
Dziekan w latach 1948-1952

Prof. Zygmunt Gogolewski urodził się 1 maja 1896 roku w Warszawie, gdzie w 1914 r. ukończył Gimnazjum im. M. Reja z odznaczeniem "Maxima cum laude". W 1915 r. rozpoczął studia na Wydziale Elektromechanicznym Politechniki Petersburskiej im. Piotra Wielkiego. W 1917 r. wrócił do Warszawy i od 1918 r. kontynuował studia na Politechnice Warszawskiej, które ukończył w 1922 r. W latach 1923-26 był kierownikiem elektryfikacji budowanej Fabryki Lokomotyw w Chrzanowie, a w latach 1926-1939 pracował początkowo jako konstruktor, a następnie dyrektor techniczny Fabryki Maszyn Elektrycznych w Żychlinie. W roku 1932 obejmuje funkcję dyrektora technicznego centrali firmy Rohu-Zieliński, do której należała również Fabryka Maszyn Elek-

trycznych w Cieszynie. W okresie okupacji prof. Z. Gogolewski pracował jako nauczyciel języków obcych w Rumunii. W 1945 r. wrócił do kraju i objął funkcję dyrektora technicznego Zjednoczenia Przemysłu Maszyn Elektrycznych. W roku 1946 podejmuje pracę na Politechnice Śląskiej, na stanowisku profesora nadzwyczajnego i kierownika Katedry Urządzeń Prądów Silnych, pełniąc równocześnie funkcję dyrektora Zjednoczenia Maszyn i Aparatów Elektrycznych, a następnie w latach 1949-1950 dyrektora Centralnego Biura Konstrukcyjnego Maszyn Elektrycznych. W 1952 r. prof. Z. Gogolewski objął kierownictwo Katedry Budowy Maszyn Elektrycznych, a w 1956 r. Katedry Maszyn Elektrycznych i funkcję tę pełnił aż do przejścia na emeryturę w r. 1966. W 1957 r. został mianowany profesorem zwyczajnym Politechniki Śląskiej.

Dorobek naukowy Profesora Z. Gogolewskiego obejmuje 10 książek, 8 skryptów i ok. 50 artykułów naukowych. Był m.in. członkiem CIGRE, Komitetu Elektrotechniki PAN, Komisji Głównej Elektrotechniki Komitetu Nauki i Techniki, wieloletnim członkiem Senatu Politechniki Śląskiej i przewodniczącym Komitetu Współpracy Uczelni z Przemysłem.

Prof. Z. Gogolewski zmarł 24 października 1969 r.

Profesor Zbigniew JASICKI
Rektor Politechniki Śląskiej w latach 1952-1954
Dziekan Wydziału Elektrycznego w latach 1952-1954

Prof. Zbigniew Jasicki urodził się 16 sierpnia 1915 roku w Zawadzie. W roku 1939 ukończył Wydział Elektryczny Politechniki Warszawskiej. W czasie wojny był żołnierzem Armii Krajowej. Po wojnie kieruje pracami projektowymi i budową pierwszej powojennej linii 110 kV łączącej Śląsk z Krakowem. W roku 1945 podejmuje pracę na Politechnice Śląskiej, a w kwietniu 1949 r. zostaje powołany na kierownika Katedry Sieci Elektrycznych, którą organizuje od podstaw i którą kieruje do roku 1961. W roku 1961 prof. Z. Jasicki przenosi się na Politechnikę Poznańską, gdzie jest organizatorem i kierownikiem Katedry Nowych Źródeł Energii. W latach 1962-1969 prof. Z. Jasicki pełni funkcję rektora Politechniki Poznańskiej. W roku

1964 uzyskuje tytuł profesora zwyczajnego. W roku 1971 przenosi się na AGH w Krakowie, gdzie organizuje uczelniano-przemysłowy Instytut Nowych Konwersji Energii, którym kieruje przez 10 lat.

Prof. Z. Jasicki jest autorem i współautorem kilku książek akademickich oraz ponad 160 rozpraw i artykułów naukowych. Kilkunastu Jego wychowanków uzyskało tytuł bądź stanowisko profesora.

Profesor Antoni M. PLAMITZER
Dziekan w latach 1954-1955

Prof. Antoni Plamitzer urodził się w 1916 r. we Lwowie. Jest absolwentem Politechniki Lwowskiej (1939). W czasie wojny prof. A. Plamitzer pracował we Lwowie w Zakładach Elektrotechnicznych, w Polskiej Szkole Rzemieślniczej oraz w tajnym nauczaniu. W 1945 roku podjął pracę w Polskich Liniach Elektrycznych Dalekosiężnych w Krakowie, a następnie od 1 czerwca 1945 r. na Politechnice Śląskiej. Pracował kolejno jako starszy asystent (1945-1946), adiunkt (1946-1952), zastępca profesora (1952-1961) i starszy wykładowca (1961-1966). Od 1948 roku prowadził wykłady z maszyn elektrycznych. W roku 1966 zostaje przeniesiony do organizowanej WSI w Opolu i powołany na stanowisko docenta. Jest organizatorem i dziekanem założycielem

Wydziału Elektrycznego WSI w Opolu; funkcję tę pełni do roku 1978. W roku 1984 uzyskuje nominację Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego na stanowisko profesora.

Prof. A. Plamitzer jest m.in. autorem podręcznika akademickiego "Maszyny elektryczne", który uzyskał 8 wydań w łącznym nakładzie 60 tys. egzemplarzy. Podręcznik ten cechuje się oryginalnością ujęcia merytorycznego i posiada wybitne walory dydaktyczne, dlatego też jest podręcznikiem cenionym i lubianym przez studentów i inżynierów w całej Polsce.

Profesor Tadeusz ZAGAJEWSKI
Prorektor Politechniki Śląskiej w latach 1956-1959
Dziekan w latach 1955-1956

Urodził się 16 grudnia 1912 r. we Lwowie. Studiował we Lwowie na Oddziale Elektrotechnicznym Wydziału Mechanicznego, gdzie w roku 1935 uzyskał dyplom inżyniera elektryka. W latach 1936-1939 pracował jako konstruktor w Państwowych Zakładach Tele- i Radiotechnicznych w Warszawie. W latach 1940-1941 i 1944-1945 pełnił obowiązki asystenta Katedry Radiotechniki we Lwowskim Instytucie Politechnicznym. W roku 1945 przeniósł się na Politechnikę Śląską i rozpoczął pracę naukową w Katedrze Telekomunikacji. W roku 1946 uzyskał na Politechnice Warszawskiej stopień naukowy doktora nauk technicznych. Przechodząc kolejno przez szczeble adiunkta i zastępcy profesora, otrzymał w 1954 r. tytuł profesora nad-

zwyczajnego. W roku 1947 przejął kierownictwo Katedry Radiotechniki, przemianowanej w 1954 r. na Katedrę Elektroniki Przemysłowej. W latach 1956-1959 prof. T. Zagajewski pełnił funkcję prorektora ds. nauki Politechniki Śląskiej. W roku 1964 przechodzi wraz z całą katedrą na Wydział Automatyki i zostaje pierwszym dziekanem tego wydziału. W roku 1965 otrzymał tytuł profesora zwyczajnego. W roku 1960 został powołany na członka korespondenta, natomiast w 1976 r. na członka rzeczywistego PAN. Był współorganizatorem Oddziału PAN w Katowicach. Pełnił obowiązki zastępcy przewodniczącego, a następnie przewodniczącego Oddziału. Prof. T. Zagajewski jest członkiem założycielem Polskiego Towarzystwa Elektrotechniki Teoretycznej i Stosowanej; w latach 1972-1975 był jego przewodniczącym. Otrzymał też członkostwo honorowe Towarzystwa.

W roku 1992 Senat Politechniki Śląskiej, w uznaniu Jego zasług dla rozwoju nauki polskiej i Politechniki Śląskiej, nadał prof. T. Zagajewskiemu tytuł doktora honoris causa.

Profesor Edmund PIOTROWSKI
Dziekan w latach 1956-1958

Prof. mgr inż. Edmund Piotrowski urodził się 12 sierpnia 1913 roku w Wilnie. W roku 1937 ukończył Wydział Elektryczny Politechniki Warszawskiej, uzyskując dyplom magistra inżyniera. Bezpośrednio po ukończeniu studiów podjął pracę w zakładach przemysłowych na terenie Górnego Śląska. Lata wojny spędził w Żywcu. W latach 1945-1948 był kierownikiem Wydziału Elektrycznego Elektrowni Zabrze, a w latach 1948-1949 pełnił funkcję dyrektora technicznego Zakładów Energetycznych Podokręgu Będzin. Od 1945 r. podejmuje pracę w Zakładach Energetycznych Okręgu Południowego w Katowicach. W roku 1954 zostaje zatrudniony w Instytucie Energetyki i organizuje Zakład Systemów Energetycznych w Katowicach, będąc do 1959 roku jego kierownikiem. W

latach 1959-1962 powołany zostaje na dyrektora Przedsiębiorstwa Montażu Aparatury Pomiarowej i Automatyki "Energoaparatura" w Katowicach. Równolegle z pracą zawodową i naukowo-badawczą podejmuje w 1951 roku pracę naukowo-dydaktyczną na Wydziale Elektrycznym Politechniki Śląskiej. Kolejno pełni funkcje starszego asystenta, adiunkta, zastępcy profesora. W 1956 roku zostaje powołany na stanowisko docenta, a w roku 1966 Rada Państwa nadaje Mu tytuł profesora nadzwyczajnego. W 1954 roku zostaje kierownikiem Zakładu Urządzeń Elektrycznych, a w latach 1956-1969 kieruje Katedrą Urządzeń Elektrycznych. Równolegle pełni przez kilkanaście lat szereg odpowiedzialnych funkcji we władzach Uczelni: oprócz funkcji dziekana jest zastępcą prorektora ds. studiów dla pracujących oraz zastępcą kierownika Ośrodka Metodycznego Wyższych Studiów Technicznych dla Pracujących.

Prof. E. Piotrowski był wybitnym specjalistą w dziedzinie rozdziału i przesyłu energii elektrycznej. Jest autorem kilkudziesięciu opublikowanych i nie opublikowanych prac naukowych. Jest też autorem lub współautorem kilku skryptów i książek.

Zmarł 9 czerwca 1992 r. w Żywcu.

Profesor Edmund ROMER
Dziekan w latach 1958-1960

Prof. Edmund Romer urodził się 19 lutego 1894 r. we Lwowie. Studia wyższe ukończył na Politechnice Gdańskiej w 1927 roku. Bezpośrednio po studiach organizuje własną firmę produkującą elektryczną aparaturę pomiarową, która od skromnego warsztatu rozwinęła się w dużą firmę zatrudniającą przed samą wojną 250 pracowników i w której wykształciło się wielu dobrych konstruktorów i technologów sprzętu pomiarowego. We wrześniu 1939 roku prof. E. Romer został zmobilizowany i wraz z wojskiem znalazł się za granicą. Do kraju wrócił w 1946 r. i podjął działalność w spółdzielni "Ognisko" w Bytomiu. W roku 1949 objął kierownictwo Zakładu Optyki i Mechaniki Precyzyjnej Politechniki Śląskiej, który zorganizował i

rozwinął. Od roku 1948 prof. E. Romer prowadzi na Politechnice Śląskiej działalność dydaktyczną najpierw na Wydziale Mechanicznym, a później Elektrycznym. Na Wydziale Elektrycznym zorganizował laboratorium, a następnie Zakład Pomiarów Wielkości Nielektrycznych. Był jednym z inicjatorów i organizatorów Wydziału Automatyki powstałego w 1964 r., na którym zorganizował i objął kierownictwo Katedry Miernictwa Przemysłowego.

Prof. E. Romer jest autorem około 40 artykułów naukowo-technicznych, 12 patentów, 6 podręczników i skryptów. Jego książka "Miernictwo przemysłowe" była pierwszym tego typu podręcznikiem w kraju i jednym z pierwszych w literaturze światowej. Biorąc pod uwagę zasługi prof. E. Romera dla nauki, Politechniki Śląskiej oraz przemysłu polskiego, Senat Politechniki Śląskiej nadał Mu w roku 1985 tytuł doktora honoris causa.

Prof. E. Romer zmarł 10 października 1987 r. w Gliwicach.

Profesor Mieczysław PLUCIŃSKI
Dziekan w latach 1960-1968

Prof. Mieczysław Pluciński urodził się 12 czerwca 1914 roku w Gozdawie koło Poznania. W roku 1937 ukończył Wydział Elektryczny Politechniki Warszawskiej uzyskując dyplom inżyniera elektryka, magistra nauk technicznych. Do wybuchu wojny pracował jako kierownik w Warsztatach portowych Marynarki Wojennej w Gdyni. Kampanię wrześniową 1939 r. kończy w niewoli niemieckiej, z której w 1943 r. ucieka do Anglii, gdzie wstępuje do Wojska Polskiego i awansuje do stopnia porucznika marynarki wojennej. W roku 1947 wraca do kraju i podejmuje pracę w Fabryce Materiałów Izolacyjnych w Gliwicach w charakterze kierownika Biura Technicznego i Laboratorium. W roku 1951 został powołany na stanowisko zastępcy dyrektora

Górnośląskich Zakładów Maszyn Elektrycznych. W roku 1953 zostaje przeniesiony do Zarządu Przemysłu Tworzyw Sztucznych, gdzie pełni funkcję głównego inżyniera i na tym stanowisku pracuje do września 1954 r. W roku 1948 podejmuje równoległe pracę na Politechnice Śląskiej, w której uzyskuje kolejne stanowiska od asystenta do profesora. Tytuł naukowy profesora uzyskał w 1971 roku.

W roku 1961 prof. M. Pluciński objął kierownictwo Katedry Miernictwa Elektrycznego, a następnie został dyrektorem instytutu, który powstał na bazie tej katedry. Funkcję tę pełnił do chwili przejścia na emeryturę w 1984 roku.

Prof. M. Pluciński zorganizował od podstaw najpierw Katedrę, a później Instytut, w tym nowoczesne laboratorium o łącznej liczbie ok. 100 stanowisk dydaktycznych i badawczych.

Dorobek naukowy prof. M. Plucińskiego obejmuje 2 książki, kilka skryptów, 39 publikacji naukowych oraz kilkadziesiąt prac naukowo-badawczych.

Prof. M. Pluciński zmarł 23 kwietnia 1987 roku w Gliwicach.

Profesor Zygmunt NOWOMIEJSKI
Dziekan w latach 1968-1973 i 1982-1985

Prof. Zygmunt Nowomiejski urodził się 18 listopada 1922 r. w Rybniku. Jako ochotnik brał udział w kampanii wrześniowej 1939 r. Koniec wojny zastał Go w Anglii, gdzie w 1945 roku zdał maturę i skończył podchorążówkę wojsk łączności. Studia rozpoczyna w 1945 r. na Wydziale Elektrycznym Heriot-Watt College w Edynburgu. W roku 1948 wrócił do kraju i kontynuował studia na Wydziale Elektrycznym Politechniki Śląskiej. W 1951 r. uzyskał dyplom magistra inżyniera elektryka i od 1 stycznia 1952 r. został asystentem w katedrze prof. S. Fryzego. Stopień naukowy doktora uzyskał w 1960 r., a doktora habilitowanego w 1963 r.

W roku 1960 prof. Z. Nowomiejski został powołany na kierownika Zakładu

Elektrotechniki Teoretycznej, a od 1963 roku kierownika Katedry Podstaw Elektrotechniki, która po kolejnych zmianach organizacyjnych weszła w skład Instytutu Elektrotechniki Teoretycznej i Przemysłowej. Najpierw Katedrą, a następnie Instytutem kieruje aż do śmierci. Prof. Z. Nowomiejski zmarł 27 stycznia 1985 r. pełniąc funkcję dziekana i dyrektora instytutu.

Bogaty dorobek naukowy prof. Z. Nowomiejskiego obejmuje kilkadziesiąt publikacji oraz skryptów i monografii z syntezy i dynamiki układów elektrycznych oraz zastosowań matematyki w teorii obwodów. Ze szczególnym zaangażowaniem zajmował się uogólnioną teorią mocy w układach o przebiegach odkształconych, a ostatnio także w układach o dowolnych przebiegach prawie okresowych i przypadkowych.

Prof. Z. Nowomiejski jest twórcą Seminarium Podstaw Elektrotechniki i Teorii Obwodów - SPETO, przewodniczył Komitetowi Organizacyjnemu SPETO od chwili jego powołania w 1977 r. aż do śmierci. Seminarium to jest organizowane corocznie, w tym roku odbyło się już XVII.

Profesor Aleksander SZENDZIELORZ
Dziekan w latach 1973-1979

Prof. Aleksander Szendzielorz urodził się 9 stycznia 1928 roku w Tarnowskich Górach. W roku 1953 uzyskał na Wydziale Elektrycznym Politechniki Śląskiej dyplom inżyniera, a w roku 1955 dyplom magistra inżyniera elektryka. W roku 1953 podejmuje pracę jako asystent w Katedrze Sieci Elektrycznych. W roku 1965 uzyskuje stopień naukowy doktora. W roku 1970 został powołany na stanowisko docenta. W roku 1984 uzyskał tytuł naukowy profesora. W latach 1971-1973 pełnił funkcję prodziekana.

Dorobek naukowy prof. A. Szendzielorza obejmuje około 130 prac, w tym 62 opublikowanych, był współautorem czterech skryptów i autorem jednej monografii.

Prof. A. Szendzielorz należał do wąskiego grona uznanych w kraju i za granicą specjalistów z dziedziny kabli elektroenergetycznych oraz sieci kablowych.

Prof. A. Szendzielorz zmarł 31 maja 1986 roku.

Profesor Brunon SZADKOWSKI
Dziekan w latach 1979-1981

Prof. Brunon Szadkowski urodził się 11 września 1939 r. w miejscowości Kanie k. Chełma Lubelskiego. Wydział Elektryczny Politechniki Śląskiej ukończył w roku 1962, uzyskując dyplom magistra inżyniera elektryka. W tym samym roku podjął pracę w charakterze asystenta w Katedrze Miernictwa Elektrycznego. Doktorat uzyskał w 1969 r., a habilitację w 1984 r. W roku 1990 Prezydent RP nadał Mu tytuł naukowy profesora. W latach 1973-1979 i 1981-1984 prof. B. Szadkowski był zastępcą, a od roku 1984 jest dyrektorem Instytutu Metrologii i Automatyki Elektrotechnicznej.

Prof. B. Szadkowski jest wybitnym specjalistą z metrologii, zwłaszcza pomiarów impedancji oraz badań materiałów elektroizolacyjnych. Jest autorem lub współautorem ponad 60 publikacji, w tym podręcznika akademickiego, skryptów i monografii oraz ponad 70 pozycji nie publikowanych.

Profesor Władysław MIZIA
Dziekan w latach 1981-1982 i 1985-1990

Prof. Władysław Mizia urodził się 8 czerwca 1939 r. w Jeleśni, woj. bielskie. W latach 1957-1962 studiował na Wydziale Elektrycznym Politechniki Śląskiej, gdzie uzyskał dyplom magistra inżyniera elektryka. Po ukończeniu studiów podjął pracę w Katedrze Maszyn Elektrycznych. Stopień naukowy doktora uzyskał w 1969 r., a doktora habilitowanego w 1981 r. W 1991 r. został mianowany profesorem Politechniki Śląskiej.

Prof. W. Mizia w latach 1978-1979 pełnił funkcję prodziekana ds. studiów dziennych na Wydziale Elektrycznym, a w 1981 roku zostaje wybrany na stanowisko dziekana Wydziału Elektrycznego na lata 1981-1984. Kadencji tej nie ukończył, ponieważ w stanie wojennym został odwołany

z funkcji dziekana za "źle przeprowadzoną weryfikację pracowników i stosunek do studentów". W 1985 r., a następnie w 1987 zostaje wybrany dziekanem Wydziału Elektrycznego i funkcję tę pełni przez dwie kadencje do listopada 1990 r. W latach 1981-1990 prof. W. Mizia był członkiem Senatu Politechniki Śląskiej i przewodniczącym Senackiej Komisji Bibliotecznej, a następnie przewodniczącym Senackiej Komisji ds. Dydaktyki. Od 1981 r. pełni funkcję zastępcy dyrektora Instytutu Maszyn i Urządzeń Elektrycznych.

Dorobek naukowy prof. W. Mizi obejmuje współautorstwo dwóch książek, kilku skryptów, ponadto jest autorem dwóch monografii i kilkudziesięciu artykułów naukowych. Jest także m.in. członkiem Sekcji Maszyn i Transformatorów Komitetu Elektrotechniki PAN.

Profesor Tadeusz GLINKA
Dziekan od 1990 roku

Prof. Tadeusz Glinka urodził się 30 lipca 1938 r. w Lgocie Błotnej, woj. częstochowskie. Studia wyższe ukończył na Wydziale Elektrycznym Politechniki Śląskiej w 1961 roku. Bezpośrednio po studiach rozpoczął pracę na stanowisku asystenta w Katedrze Maszyn Elektrycznych. Stopień naukowy doktora uzyskał w 1968 r., a doktora habilitowanego w 1975 r. W roku 1974 otrzymał nominację na stanowisko docenta, a w roku 1990 uzyskał tytuł profesora. W latach 1988-1993 był kierownikiem Zakładu Trakcji Elektrycznej, a od 1993 r. pełni obowiązki dyrektora Instytutu Elektrotechniki Teoretycznej i Przemysłowej.

Dorobek naukowy prof. T. Glinki obejmuje autorstwo i współautorstwo 21 książek, 4 skryptów, 1 monografii,

około 120 artykułów naukowych i kilkanaście patentów. Jest m.in. członkiem Komitetu Transportowców PAN i członkiem Sekcji Trakcji Elektrycznej Komitetu Elektrotechniki PAN.